

■ *En novelle om et abortproblem*

Uden mit barn

Et eller andet var galt, helt galt ...

Men hvad ...

Mens hun gled ud af bedøvelsens tåger, blev hun mere og mere klar over det.

Det forfærdelige hun havde gjort.

Hvorfor var hun gået med til det? Hvorfor havde hun til sidst givet efter og sagt ja? Hvorfor havde hun ikke stået imod presset, det pres hun dybt i sit hjerte havde følt helt urimeligt? Dét som i dén grad var i modsætningen til alt hun havde lært hjemmefra i Skt. Pauls-menigheden?

Husets frue havde gjort det klart at hun måtte vælge, tydeligt bakket op af sin mand, overlægen.

Men hvordan skulle hun dog kunne vælge?

Og sønnen havde vel også et og andet at skulle have sagt? Havde ikke også han en aktie i foretagendet?

Men til sidst var hun så alligevel gået med til det. Og allerede nu hvor hun blev mere og mere klar i hovedet, havde hun bitterligt fortrudt. Ja, hver eneste fiber i hendes krop var én stor protest over for det skete.

Det var alt sammen begyndt hjemme i Filippinerne. Hendes familie havde så mange ønsker og drømme, og hver gang stod det evindelige problem i vejen: Penge! Og nu var hendes mor blevet alvorligt syg.

Da var det hun havde set opslaget.

Skrevet på det nydeligste engelsk og på flot papir. En overlægefamilie i et eller andet fjernt, nordisk land søgte en au pair. Og skulle man tro notitsen, var penge åbenbart ikke et problem. De havde selv været forbi den lille købmand i deres landsby og sat deres opslag op. De havde åbenbart fået en idé om at hér kunne de få en af *deres* drømme opfyldt. Og hvis de havde råd til at tage på ferie på disse kanter ...

I første omgang havde hun været meget i tvivl. Det er jo ikke så ligetil at forlade hjem og familie og begive sig til et land langt, langt væk. I en helt fremmed kultur. Det var godt nok kun i to år. Men alligevel, to år er lang tid, især når hun nu aldrig havde været hjemmefra før.

På den anden side, slog hun til, ville hun kunne hjælpe sin mor! Der var ikke bare operationen, men også den efterfølgende livsnødvendige og dyre medicin! For hvordan i alverden skulle familien kunne få råd til det alt sammen?

Og det var ikke første gang hun havde tænkt på at blive au pair i Europa et sted. Men hun havde hørt fra andre at det kunne være utroligt hårdt. Så var det virkelig noget for hende? Det var jo heller ikke England ...

På den anden side: Af dette opslag fremgik at den ugentlige arbejdstid var sådan at det ikke kunne skræmme nogen. Der var også noget med at hun kunne gå på aftenskole en gang om

iStockPhoto.com

ugen og dygtiggøre sig. Så det hele gik åbenbart ikke op i slid og slæb.

Og så var det i en kristen familie. Ja, det måtte hun da tro når der i annoncen stod at hun ville have fri hver søndag, og at hun meget gerne måtte gå med familien i kirke – hvis hun havde lyst til det.

Nå, det med det kristne, var vist ikke noget familien gik helt så meget op i, opdagede hun hurtigt efter at hun havde sagt ja til jobbet og var landet i det kolde nord. De smilede i hvert fald ad hende da hun som god katolik gjorde korsets tegn for sig og bad bordbøn før hun begyndte at spise. Og det med at læse rosenkransen var der heller ikke noget med. Men de var åbenbart heller ikke katolikker her i landet ...

Til at begynde med var alt gået strålende. Opslaget havde talt sandt: Arbejdet var ikke på nogen måde hårdt og opslidende, og det var dejligt med den fritid hun havde. Rart var det også med den velvilje hun mødte fra den danske familie. Især fra den voksne søn der fulgte familietraditionen op ved at læse medicin på universitet i Aarhus.

Men det bedste af det hele var at hendes mor nu var begyndt på sin lange rejse frem mod helbredelse. Ene og alene fordi hun kunne sende tilpas mange penge af sin løn hjem til hende. Så det hele hang nu på hende, men hun var lykkelig over at kunne hjælpe sin familie.

iStockPhoto.com

»Du er da utroligt køn,« havde veninderne sagt på aftenskolen, »du må vist hellere passe på! Med de øjne ...« Det havde hun nu aldrig tænkt så meget over. Godt nok var der nogle drenge hjemme i landsbyen der havde sværmet for hende. Men da der ikke var så mange piger i hendes landsby, havde hun ikke lagt så meget i det.

Som ugerne var gået, havde hun godt nok lagt mærke til at sønnens interesse for hende vist var lidt mere end almindelig velvilje. Han var utroligt hjælpsom over for hende i hverdagen og inviterede hende oftere og oftere ud. Han var så dejlig, sød og betænksom. Hun havde aldrig været rigtig forelsket før, men ham her ... Og han var tydeligvis også blevet mere og mere glad for hende. Det var hun så sikker på at det var endt med at hun havde lukket ham ind på sit værelse.

Da hun glædesstrålende var kommet og fortalt ham at hun nu var gravid, så hun med overraskelse og forfærdelse lyset i hans øjne slukkes. Og familien var så absolut heller ikke glad for dén nyhed.

Hun havde, lige siden hun var 12, været bange for at hun ikke kunne få børn, så hendes højeste ønske var nu gået i opfyldelse – også selvom det måske ikke lige var på den måde hendes

familie havde forestillet sig. Men tænk, nu havde hun et lille barn groende i sin mave, og hendes glæde herover kunne overvinde hele verden.

Men allerede dagen efter var der ingen tvivl om kulden: »Vi vil gerne tale med dig!« Det var kun herren og fruene der deltog i samtalen; sønnen var ikke til stede.

De vidste jo godt hvor afhængig hun og hendes familie var af hendes stilling her i landet, men alligevel var beskeden klar: »Du må vælge: Enten får du foretaget en abort, eller også må du rejse.«

– Måtte rejse! Hun vidste jo godt hvad dét betød. Havde

hun ikke længere sit job som au pair, ville hun miste sin opholdstilladelse og måtte rejse hjem. Og hvad så med mor?

»Det er jo din egen krop, så du bestemmer selv. Og det er jo heller ikke noget større indgreb. Det er hurtigt overstået.«

– Hurtigt overstået. Hvad mente de dog med det? At slå sit ufødte barn ihjel var vel ikke noget "der hurtigt var overstået."

Rent teknisk havde de jo ret: Det *var* hurtigt overstået.

Men skulle hun nu, i resten af sit liv, som sin moster der havde mistet sit barn ved en spontan abort, tænde lys for sit ufødte barn på hver eneste af de fødselsdage der hermed ikke blev til noget? – I år ville han være fyldt 1 år ... 5 år, ti, tyve?!

Og i modsætning til mosteren var det hendes egen skyld at disse fødselsdage alene skulle stå som smertelige erindrings-år i hendes liv, i hendes evigt brændende sorg over og savn af sin himmelbaby; det barn hun havde været med til at berøve livet, mulighederne, fremtiden.

Det var bare ikke til at bære. ■

/KBa